

som kommer andre Produktionsvirksomheder i Landet til Gode — tidligere har man jo altid betragtet Landbruget her som det største Paksdyr, der kunde bære Alverdens Byrder og altsaa ogsaa godt kunde bære denne Byrde og yde til andres Beskyttelse uden selv at faae Noget — naar, siger jeg, dette Landbrug nu selv kommer i Nødsstand, maa jeg saa spørge: Hvad er rimeligere end, at det enten kommer til at tage Del med i den Beskyttelse, som andre Virksomheder her i Landet have, eller ogsaa, at den Byrde, som disses Beskyttelse medfører, bliver lettet for Landbruget? Da nu det Sidste ikke kan gøres i Diebliffet — og det tror jeg, det ærede Medlem vil være enig med mig i — ser jeg ikke, hvad der principielt kan indvendes imod, at man midlertidig, for et begrænset Tal af Aar, hjælper Landbruget ad den anden Vej. Det er jo meget tvivlsomt — fordi det er en Skjønssag — hvad man vil drage ind under dette Begreb: Livets første Fornødenheder. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem f. Ex. dertil regner Sukker? Det forbruges jo i saa store Kvantiteter her og af Alle i Landet, at det nok kunde drages med ind under det nævnte Begreb, og da Lovforslaget jo har en Paragraf ogsaa om Sukker, ligger det jo ikke fjernt ogsaa at omtale Sukker her. Men hvorledes kan egentlig den Bestemmelse, som foreslaas for Sukkerets Vedkommende, betegnes som en jærlig Beskyttelse for Sukker? Man maa erindre, at Sukkerudførselen hos vore Naboer er præmieret, at der faktisk ydes en Udførselspræmie for Sukker. Gaar man ud fra, at de 8 pCt. som Accisen er mindre end Tolben, ere kun et passende Bederlag for Sukkerets ringere Kvalitet og for de særlige Omkostninger, som den danske Sukkerproduktion har havt gennem Tolben paa Hjælpstoffer, saa forekommer det mig dog at være saa klart som Noget, at det, man har taget til Udgangspunkt, nemlig Indførselstoldens Størrelse, bliver urigtigt, naar en Del af Indførselstolden godtgøres fra Produktionslandets Side ved Udførsel derfra, thi saa bliver Tolben jo i Virkeligheden den, man har taget til Udgangspunkt for sin Beregning af, at Accisen skulde svare efter Kvalitet og Produktionsvirksomhed til Tolben. Jeg maa altsaa bestemt benægte, at den Begunstigelse, her er foreslaet for Sukker, kan stemples som et Skridt i protektionistisk Retning; det er den ikke Vøisen: Det har jeg heller ikke sagt.) Ja, jeg har ikke foreslaet, at det ærede Medlem udtrykkelig har undtaget Sukkerparagrafen fra sit Angreb paa Lovforslaget i dens Helhed som gaaende i afgjort protektionistisk Retning. Altsaa, overfor det ærede Medlems Hovedindvending

mod Lovforslaget, at det fræveg den Retning, man havde fulgt fra 1797, og gif i afgjort protektionistisk Retning, vil jeg sige, at jeg betragter Lovforslaget kun som en Retfærdighedshandling mod Landbruget, men at Foranstaltningen med fuldt Forjæet af mig er foreslaet kun som midlertidig, blandt andet ogsaa fordi jeg erkjender, at der er andre Veie, ad hvilke man kan give Landbruget den Støtte, som det behøver, men som jeg ikke tror, at man i Diebliffet kan komme til at give det.

Det andet Spørgsmaal er jo, hvorvidt Lovforslaget, naar det blev til Lov, i Virkeligheden vilde gavne det danske Landbrug. Det ærede Medlem vilde ikke erkjende dette, og han gif endog saa vidt, at han sagde, at dersom Lovforslagets Bestemmelser bevirkede en Forhøielse af Kornprisen, saa vilde det kun komme Kapitelstaxthyderne til Gode, derimod komme Kapitelstaxthyderne til Skade. Jeg tror, at det var Tanken, om det end ikke var Ordene. At de, der have Indtægt efter Kapitelstaxt, ville vinde derved, den Sag er jo utvivlsomt, men det forekommer mig langt mere tvivlsomt, om de, der betale efter Kapitelstaxt, ville komme til at betale dette, thi Præsumtionen er dog for, at de, der have at betale efter Kapitelstaxt, have langt mere Korn end det Quantum, de skulle betale med, og at altsaa en Forhøielse af Kornprisen vil være dem til langt større Gavn som Sælgere end til Skade som Tjendeydere. Det er ganske vist, at ikke alle Landeieendomsbesiddere sælge Korn. Det ærede Medlem bemærkede, at der er mange Bøndergaarde, hvor der ikke bliver solgt en Tønde Korn. Ja, det ærede Medlem kunde gjerne have sagt det Samme om Herregaardene, thi der er mange Herregaarde, hvorfra der ikke sælges en Tønde Korn, da Alt anvendes til Produktion af Fødevarer, men saa Meget er dog afgjort, at Kornsalget er fremdeles en Hovedindtægt for det danske Landbrug. Talene vise ganske vist, at Kornudførselen ikke overstiger Kornindførselen, at Kornudførselen endog i enkelte Aar er mindre en Kornindførselen, men naar man erindrer, hvormange Forbrugere af Korn der er i Landet udenfor Landmændenes Klasse, er det jo ganske klart, at selv om Udførsel og Indførsel kun lige dækkede hinanden, saa er Kornsalg dog en meget væsentlig Ting for de danske Landmænd, thi hele Kornforbruget for den øvrige Del af Befolkningen skal dog kjøbes fra Landmændene. At det danske Landbrug ikke i sin Helhed forbruger alt det Korn, det producerer, derom kan der fornødtvis ikke være Tvivl hos Noget, der kan regne, at 2 og 2 er 4, thi naar Landet forsyner sig selv